

BIOGRAFIES GUARDONATS

PREMIS J.M. BATISTA I ROCA 2009

Andreu Bauçà Sastre (República Txeca)

Anne Charlon (França)

Rosa-Maria Duran Gili (Mèxic)

Jordi Filella Pont (Colòmbia)

Montserrat Puig Camps (Suïssa)

Carme Roig Gomà (Estats Units)

**Carles Sanchis Juan
i MariaLluïsa Roche Ferràndiz** (Argentina)

Franco Serio (Sardenya, Itàlia)

Jaume Sociés Vincens (Bèlgica)

Clara-Eugènia Villalonga Miró (Alemanya)

Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana

Hotel d'Entitats. Providència, 42. 08024 BARCELONA (Països Catalans) . Tel. 93 213 76 48;
e-mail: ipecc@ipecc.cat . Web: www.ipecc.cat

Una catalanòfila i nou catalans residents a fora dels Països Catalans han estat distingits amb el XXI Premi J.M. Batista i Roca, guardó d'atorgament anual instituït i convocat per l'Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana (IPECC) per reconèixer la tasca que duen a terme els catalanòfils i els catalans de fora per mantenir la presència catalana en el món i augmentar el coneixement dels Països Catalans i la cultura Catalana a l'exterior.

Barcelona, 06 de novembre de 2009

ANDREU BAUÇÀ I SASTRE

Andreu Bauçà i Sastre va néixer a Vilafranca de Bonany, petit poble de Pla de l'illa de Mallorca, el 16 d'octubre del 1971, fill de Joan Bauçà Morei i de Bàrbara Sastre Rosselló.

Va créixer en una societat de canvi, marcada pels inicis de la indústria del turisme de masses i pel començament de la desaparició del món rural, un món amb una cultura tradicional en català molt rica, que encara va tenir temps de conèixer i estimar i que el marcarien molt profundament, ja per sempre.

El 1990 inicià estudis de Filologia Catalana a la Universitat de les Illes Balears i a la Universitat de Sheffield (Anglaterra).

Un cop acabada la llicenciatura, encetà la seva labor de promoció a l'exterior de la llengua catalana i la cultura pròpia dels països on es parla, en quatre indrets: com a professor de català per a adults a l'Alguer (Sardenya), en virtut d'un conveni de col·laboració entre l'Ajuntament de l'Alguer i la Universitat de les Illes Balears. I, entre el 1996 i el 1999 impartí classes de català a càrrec de la Generalitat de Catalunya a les Universitats de Southampton i a la Escola d'Art de Winchester (Anglaterra), durant els tres anys següents; època en què també es dedicaria, en les temporades d'estiu, a la docència del català per a immigrants a l'Ajuntament d'Alcúdia, de l'illa de Mallorca; i, finalment, des del 1999 ençà, exerceix com a lector de català a la Universitat Carolina de Praga, per encàrrec del Govern d'Andorra i amb el mecenatge dels Srs. Rudolf i Thomas Bares, de l'empresa de productes farmacèutics *Promed*.

Serà en aquest últim àmbit on, gràcies als recursos que tindrà a l'abast i a la magnífica labor de suport del seu Director, el Sr. Joan Ramon Marina Amat, que podrà posar de ple en funcionament la seva concepció del que ha de constituir l'ensenyament del català a l'exterior: una empresa global i holística, en la qual s'ha de motivar l'estudiant tot despertant-li un interès i entusiasme per la nostra cultura d'una manera viva i participativa, humana, en definitiva.

Començarà, aleshores, una profunda feina organitzativa sobre els aspectes més variats de la cultura dels Països de llengua catalana, entre els quals cal destacar: col·loquis i congressos sobre catalanística, concerts, exposicions, recitals poètics, concursos, gimcanes, excursions, conferències, festes, seminaris de literatura i traducció, edicions de diverses obres, cursos de ball, tallers de fabricació d'instruments musicals, de teatre, gastronomia i castells, correfocs, etc.

Crearà una pàgina web en català per als estudiants, *Ep!* (www.epep.cz), una ràdio virtual en català, l'Aula de recursos de català "Carlemany", amb una important biblioteca de catalanística, i, fins i tot, arriba a organitzar, amb un director de cinema professional, i en aquest últim any 2008, el rodatge d'un curtmetratge en català, amb alumnes txecs, pels carrers de la capital, titulat "Postals de Praga".

Durant els 15 anys de la seva tasca docent, ha passat pel filtre del català a més d'un milenar d'alumnes estrangers, dels quals prop de 400 han estat examinats en proves oficials, tot atorgant més de dos centenars de beques per a l'estudi del català arreu del territori catalanoparlant. Destaca, en aquest sentit, la concepció i direcció de l'original idea, en conjunció amb el seu director Sr. Marina i el Sr. Miquel Font, de l'Àrea de Normalització Lingüística de l'Ajuntament d'Alcúdia, a l'any 2000, de la creació del "Campus Universitari de la llengua catalana", combinant els territoris d'Andorra, Mallorca i Barcelona, a més de la creació d'una important xarxa de col·laboracions amb ajuntaments i altres institucions públiques dels Països Catalans, destinada durant l'època estiuenca a la inserció de l'estudiant estranger en el nostre teixit lingüístic i cultural.

Entre els anys 2008 i 2009 representà oficialment els interessos del Govern d'Andorra i els seus ciutadans i, en conseqüència, de la nostra llengua i cultura, a través del seu nou càrrec de Cònsol honorari d'Andorra a la República Txeca.

La seva labor no hauria pogut ser sense el suport desinteressat d'institucions i de molta gent, entre les quals cal destacar en el marc txec els noms del Dr. Jan Schejbal i Marek Říha.

ANNE CHARLON

Anne Charlon va néixer a Adon (Loiret) el 12 de novembre del 1947, filla de Lucien Charlon i de Madeleine Dechamps.

Va tenir els primers contactes amb el català quan tenia 14 anys, quan els pares de la noia amb qui mantenia correspondència escolar (com a alumne que estudiava castellà a l'Institut) la van convidar l'estiu del 1962. Així es va trobar al barri del Poble Nou de Barcelona dins d'una família catalanoparlant.

Va seguir la carrera d'hispaniques a la Sorbonne (sense possibilitat en aquell moment d'estudiar el català) i va guanyar oposicions com a professora de castellà de secundària.

L'any 1976 va tornar a la Universitat on durant tres anys va seguir les classes de la professora Maria Buira fins a obtenir la DEUG i la Llicenciatura de llengua, història i literatura.

L'any 1981 va començar la tesi "Condition féminine et roman féminin dans la Catalogne contemporaine (1893-1983)", que Edicions 62 publicà l'any 1990 amb el títol "La condició de la dona en la narrativa femenina catalana (1900-1983)".

Entre el 1994 i el 2003, a la Universitat de París IV-Sorbonne, va fer un curs d'aprofundiment destinat als estudiants del Centre d'Estudis Catalans que han obtingut diplomes de la Universitat i de la Generalitat de Catalunya, corresponents als tres anys del curs (elemental, mitjà i superior) i que desitgen continuar els estudis de la llengua, la literatura i la civilització catalanes.

Des del 2003 i fins l'octubre passat que se s'ha jubilat, ha estat professora de l'Universitat de Dijon-Bourgogne on tenia cura dels cursos de versió moderna i preparació de la prova oral i opcional de català, encarregant-se l'any 2004 d'implantar-hi cursos de la nostra llengua i impartir moltes de les classes que han tingut lloc des d'aleshores.

Dedicada a l'ensenyament des del 1970, ha compaginat aquesta tasca amb altres activitats, com la de conferenciant i la d'escriptora i traductora.

Sempre ha procurat presentar treballs sobre obres d'autors catalans en col·loquis no dedicats a la literatura catalana per així poder donar a conèixer una literatura poc coneguda pels hispanistes (francesos en especial).

Ha traduït quatre novel·les del català al francès, entre elles *Pedra de Tartera* de Maria Barbal i *De mica en mica s'omple la pica* de Jaume Fuster (publicades el 2004) i també va fer la relectura, correcció i adaptació de la traducció col·lectiva de *Els catalans als camps nazis* l'any 2005.

ROSA-MARIA DURAN I GILI

Rosa Maria Duran i Gili va néixer a Barcelona el 9 de juliol del 1927, filla d'Ot Duran d'Ocon i de Rosa Gili i Forn.

Va fer els seus primers estudis a la “Scuola Italiana all' Estero” i a l' Institut Escola de Barcelona. Després va estudiar a França, a Mèxic i als Estats Units. És llicenciada en lletres espanyoles, professora de francès i d'anglès i té postgraus de la UNAM, de la Sorbonne i de Grenoble (França).

Es intèrpret de conferències internacionals (ONU-UNESCO- OEA, etc).

Als 12 anys va començar l'exili amb els seus pares i els seus germans Manuel i Odón. Després de passar tres anys a Montpeller, es varen traslladar a Mèxic amb el vaixell *Nyassa*, el 1942.

S'incorporà de seguida a l'Orfeó Català i formà part de la massa coral, dirigida pel mestre Costa Horts.

Va participar a les activitats de l'Orfeó fins l'any 1951. A partir d'aleshores assisteix a l'Orfeó esporàdicament, perquè té fortes obligacions de família i de treball: professora a la Universitat, intèrpret simultània en congressos internacionals, Relacions Exteriors, Presidència de la República, autora de manuals de comprensió de lectura en diversos idiomes, etc.

A partir de 1991 es reincorpora a l'Orfeó Català i hi col·labora intensament: membre de la junta directiva, bibliotecària i després, vice-presidenta fins a aquesta data.

Activitats a l'Orfeó Català

- Va organitzar un concert del “Coro de Vancouver” (1994) i un recital de cançons catalanes i clàssiques a càrrec de Margarita Barajas Duran.
- Va impartir classes de català i de francès.
- S'incorporà a la massa coral.
- Va organitzar la Fira del llibre de la festa de Sant Jordi durant uns quants anys.
- Va organitzar la participació de joves descendents de catalans a camps (?) d'estiu a Catalunya.
- Va impartir un curs d'estiu per a nens i nenes descendents de catalans conjuntament amb la mestra Lloret Falcó.

- Va organitzar i realitzar un viatge per 18 joves descendents de catalans, seguint la ruta de l'Art romànic a Catalunya (1996).
- Des del 1998 organitza un esmorzar, el primer dissabte de cada mes, i invita una personalitat de la colònia catalana, o de la Intel·lectualitat mexicana o catalana, un membre de l'Orfeó o un català distingit o de passatge (?).
- Ha organitzat exposicions (Rafael Barajas Duran, Mariloli Torres, Juan José Mendoza, etc.) de pintura.
- Va participar en el Comité de redacció de la Revista de l'Orfeó Català (ROC).
- Va organitzar un intercanvi estudiantil entre 15 alumnes de la Escuela Nacional Preparatoria de la Universitat Autònoma de Mèxic (UNAM) i 15 estudiants d'Almacelles (Lleida) amb la col·laboració del Dr. Jaume Porta i Casanelles, rector de la Universitat de Lleida (2001).
- Va organitzar un intercanvi cultural entre l'Orfeó Català de Mèxic i la Escuela Nacional Preparatoria (ENP-UNAM) en què van participar la massa coral de l'Orfeó i l'orquestra simfònica de la ENP, l'Esbart dansaire de l'Orfeó i el conjunt de dansaires de la Preparatoria Núm. 5. Hi va haver una exposició de pintura dels professors de la ENP, taules rodones, àpats de convivència, etc. l'any 2001. Va rebre, amb altres representants de l'exili català una medalla commemorativa de l'exili català a la Generalitat de Catalunya, que li va ser atorgada pel President de la Generalitat, Jordi Pujol (2002).

L'any 2002 el doctor Jaume Porta i Casanelles, rector de la Universitat de Lleida, li va atorgar un Doctorat Honoris Causa, honorífic, col·lectiu, en representació dels catalans exiliats.

Per la celebració del Centenari de l'Orfeó Català (2006) va aconseguir que l'Orquestra simfònica de l'Escola Nacional Preparatoris de la Universitat Nacional Autònoma de Mèxic (50 músics) actués gratuïtament en el concert de clausura, a la sala Nezahualcoyolt de la UNAM, i també va aconseguir, per mitjà del Secretari General de la UNAM, que l'Orfeó Català de Mèxic pogués disposar-ne.

Publicacions: Va col·laborar en el llibre "Voltant per Catalunya" (compilació de Blanca Martínez) amb un article sobre la ciutat de Lleida.

És autora del llibre "L'exili dels catalans a Mèxic" amb il·lustracions de Rafael Barajas que fou editat el 2002 i dedicat a Odon Duran d'Ocón, pare de l'autora. Duran d'Ocón fou, durant la República, Procurador General de Catalunya i fundador del partit Esquerra Republicana.

JORDI FILELLA I PONT

Jordi Filella i Pont nasqué a Barcelona, al barri de Gràcia, el 25 d'agost de 1950, fill d'Eduard Filella i Rovira (XIII PBR) i de Mercè Pont Astol, nascuts igualment al barri de Gràcia.

El juliol del 1951, quan només tenia onze mesos, la família es trasllada a Bogotà. Però el català continuarà essent l'única llengua que es parlarà a casa.

Després dels estudis secundaris realitzats en centres colombians i nord-americans de Bogotà, va obtenir el grau d'Administrador Informàtic a la "Corporación Universitaria de Colombia".

A l'època universitària (1970), va començar a assistir a les trobades organitzades per la Comunitat Catalana de Colòmbia a la qual els seus pares pertanyien. Participava a les diverses activitats organitzades pel Centre. Primer hi assistia sol, però aviat el va acompanyar la seva promesa, que es convertiria en la seva muller.

El seu interès creixent per la nostra cultura ha fet que hi col·laborés successivament com a membre del Consell Directiu, Secretari del Consell i més recentment, com a Director Executiu de la Comunitat. Durant aquest llarg període ha organitzat infinitat de trobades i altres actes culturals; també ha dictat conferències o bé ha cercat persones capacitades per dictar-les, a les trobades sobre temes com la significació de la Diada Nacional de Catalunya, tradició i celebració de les festes pròpies de Nadal a diverses comarques catalanes, celebració de les festes de Sant i detalls de l'Abadia de Montserrat, centenari de la col·locació de la primera pedra del temple de la Sagrada Família i el coneixement de la personalitat i l'obra del genial arquitecte Antoni Gaudí, la llegenda de l'origen de les Quatre Barres i molts altres, per fer palesa les riqueses de la nostra terra i la identitat i la cultura catalanes.

La seva tasca en aquests gairebé quaranta anys ha estat molt extensa i profitosa: organització d'infinitat de trobades i actes culturals, conferències, divulgació de diversos temes relacionats amb les nostres tradicions i festes populars així com dels llocs més emblemàtics del Principat, commemoració d'efemèrides de la nostra història des de diverses vessants, informació biogràfica de les grans personalitats catalanes, els costums, les llegendes i tot el que és relacionat amb la identitat i cultura del nostre poble.

La seva muller i els seus dos fills, Maria Isabel i Jordi Eduard, nascuts a Bogotà i amb títols universitaris, també senten l'amor a Catalunya i participen en les activitats catalanes que llur professió els permet.

També ha ajudat a crear el “Grup de Joves” que fomenta la vinculació de les noves generacions a la comunitat.

En representació de la Comunitat Catalana de Colòmbia va participar activament a Tarragona a la IV Trobada de Casals Catalans d’Arreu del Món l’abril del 2008.

Per motius professionals, el mes de març passat va deixar el càrrec de director executiu de la comunitat, però hi continua vinculat i hi col·labora activament com mai no ha deixat de fer.

MONTSERRAT PUIG CAMPS

Montserrat Puig Camps va néixer a Barcelona el 7 de maig del 1934. Filla de Rosa Camps i de Baldiri Puig.

Se'n va anar a Suïssa l'any 1961 fugint de la repressió que la dictadura suposava per a molts catalans. No podia parlar català fora de casa i la seva família, catòlica de mena, li prohibia anar amb amics catalanistes.

La seva idea, en desacord amb la seva família, era d'estar un temps a l'estranger: Suïssa, Anglaterra, etc. Així, doncs, viatjà cap a Suïssa, on conegué el seu futur marit, de nacionalitat alemanya.

Durant els anys 1961-1964 va anar canviant de domicili fins que a l'any 1965 es va establir definitivament a Zuric.

Tingué tres fills barons. Un dia, quan estava comprant al supermercat i parlant amb un dels fills (naturalment, en català), una dona es va adreçar a ella. D'aquesta manera fou com conegué l'existència de l'associació Casa Nostra de Zuric.

De seguida es va introduir al casal on cada mes s'organitzaven sopars on molt sovint ella recitava poemes patriòtics com ara *Les tombes flamejants*, de Ventura Gassol.

Cap al 1975 es va involucrar activament com a membre de la junta directiva de l'entitat, primer com a vocal i més tard com a tesorera.

Però la Montserrat encara s'hi volia involucrar més i fer més coses. Juntament amb un grup de set o més persones de Casa Nostra de Zuric ho va poder fer realitat. Als anys 80 va ser una de les fundadores del grup de teatre *La Ganyota*. Amb aquest grup van fer un total de cinc representacions d'obres d'autors catalans, totes amb un gran èxit. Per a ella el teatre significava una forma de fer conèixer la cultura catalana. Però en el que més va gaudir foren les classes de català. A Catalunya mai no havia pogut aprendre'l a escriure. Primer ho féu assistint a classe a Casa Nostra i després ho féu a la Universitat de Zuric.

Actualment la Montserrat continua essent la tesorera de Casa Nostra de Zuric i és la veterana de la junta directiva. És membre de la junta directiva de Casa Nostra de Baden-Wettingen així com també de Casa Nostra de Suïssa (Federació dels Casals Catalans a Suïssa).

Continua assistint a classes de català, tant a la Casa Nostra de Zuric com a la Universitat de Zuric.

Actualment és membre i fundadora del nou grup de teatre de Zuric, existent des de l'any 2007 i anomenat *La quinta forza*.

La Montserrat Puig destaca per la seva llarga trajectòria com a membre actiu de diverses associacions de catalans a Suïssa i pel seu treball desinteressat per fer conèixer Catalunya i la cultura catalana a l'estranger.

CARME ROIG I GOMÀ

Carme Roig Gomà va néixer a Vilafranca del Penedès el 28 de juliol del 1956, filla de Joan Roig Busquets i de Carme Gomà Vidal, tots dos de Pontons (Alt Penedès).

És mestra diplomada d'escola bilingüe de l'Estat de Califòrnia.

Casada amb Ralph Preston i té una filla, Anna Preston, de 17 anys.

La Carme Roig va anar a Califòrnia per primera vegada el 1984 per fer-hi estudis etnogràfics. Una vilafranquina com ella que havia estat professora a la Universitat de Califòrnia li va donar les dades del Casal, que tot just s'havia fundat a Los Angeles (1983). La Carme es va posar en contacte amb el Casal tan aviat com va poder. Va assistir-hi per primera vegada a la Festa de Nadal d'aquell mateix any i des de 1986 ha col·laborat amb el Consell del Casal en diversos càrrecs.

Des del primer moment va demostrar ser una persona entusiasta, amb dedicació i responsable en cada tasca que se li confiava. Durant cinc anys va ser la vocal d'activitats socials i uns altres cinc anys va ser vocal de relacions públiques. Va formar part del Grup Dansaire del Casal des de la seva fundació fins a la jubilació del Mestre Comellas set anys després i, com a part del grup dansaire, la Carme va participar en més de 50 actuacions a tot l'estat de Califòrnia.

Per iniciativa seva es fundà el Cau de la Mainada del Casal l'any 2000. El Cau està format per nens i nenes de pares o familiars catalans amb la finalitat d'ensenyar-los la seva herència catalana a través de jocs, rondalles, representacions teatrals, cuina i tallers.

De la mateixa manera, la Carme va impulsar la creació de l'Escola de Nens amb l'objectiu d'ensenyar-hi específicament la llengua catalana.

El 2005 va organitzar les anomenades "Caminades" mensuals, és a dir, excursions de tipus familiar que es realitzen per les contrades del sud de Califòrnia.

Finalment, el 2005 va ser escollida presidenta del Casal, càrrec que d'acord amb els estatuts del Casal acaba aquest any amb les noves eleccions al Consell. Durant la seva presidència ha defensat l'ensenyament de la cultura i llengua catalanes tant a la Universitat de Califòrnia com a les classes dirigides als socis i simpatitzants del Casal. A més a més ha impulsat les exposicions, promogudes pel Casal, sobre les figures de Dalí, Gaudí i Cerdà a UCLA i a Huntington Beach.

La Carme ha estat veritablement l'ànima del Casal durant aquests darrers anys. Els seus lemes són la unió, el respecte dels uns amb els altres i la comunicació.

En aquesta línia, ha facilitat la col·laboració i la concòrdia entre els socis tot afavorint que les opinions i les idees s'expressessin lliurement, sempre d'una manera respectuosa i constructiva. Així ho ha demostrat a les portades dels butlletins trimestrals del Casal on la presidenta té la paraula i durant la seva llarga i constant trajectòria en el seu estimat casal.

CARLES SANCHIS I JUAN MARIA LLUÏSA ROCHE FERRÀNDIZ

Carles Sanchis i Juan va néixer l'11 d'agost de 1935 a Montcada i Reixac. Fill únic de Catalina Juan i Torres i de Carles Sanchis i Tamarit va anar a viure a la ciutat de Barcelona l'any 1939. Buscant un millor benestar, se'n van anar a l'Argentina el mes d'octubre de 1949 i van anar a viure a casa d'una tieta de la seva mare.

Poc temps després de la seva arribada la família es va associar al Casal de Catalunya de Buenos Aires. Va participar amb l'Orfeó Català de Buenos Aires com a tenor primer.

L'any 1952 va formar part de l'Esbart Dansaire Montserrat del qual va ser capdanser més de 15 anys.

Per problemes de salut, en què una atàxia cerebel·losa que pateix des de l'any 1971 li va provocar una discapacitat física, que li afecta el seu equilibri, va haver de deixar de ballar però de tota manera va continuar vinculat amb les danses catalanes com a assessor ajudant de la professora Sra. Antònia Roura i com a responsable, alhora, de la música.

També va formar part del grup de teatre del Casal, participant en més de deu obres.

Va ser membre de la comissió directiva de la secció d'esports del Casal.

Maria Lluïsa Roche i Ferràndiz va néixer el dia 19 de maig de 1937 a Barcelona. Filla de Maria Ferràndiz i Vicente i de Lluís Roche i López és la més gran de tres germanes. Li segueixen Glòria i Montserrat.

Tota la família se'n va anar cap a Buenos Aires, Argentina, el mes de juliol del 1954 i de seguida es van fer socis del Casal de Catalunya per poder mantenir les seves arrels catalanes.

Va ser allí que va conèixer el Carles, el qual li va fer recuperar la seva llengua catalana i la va fer participar també amb l'Esbart dansaire on ell ja feia quatre anys que hi era.

En diverses ocasions va ser membre del Consell Directiu del Casal de Catalunya i actualment és vocal suplent de l'actual Consell.

En Carles i la Maria Lluïsa van començar la seva relació el 1956 i es van casar el 4 de novembre del 1960.

Van tenir una filla, la Viviana, que des de ben petita va rebre tota la influència catalana, i la seva primera llengua va ser la catalana. Avui dia tots tres participen conjuntament de les activitats i les danses del Casal.

Des que estan junts han seguit vinculats amb totes les activitats del Casal, però fonamentalment amb l'Esbart i la Sardana. I des de fa quasi vint anys la Maria Lluïsa ensenya a ballar la sardana amb l'ajuda del seu marit, que s'encarrega de la música i el repartiment.

Entre d'altres activitats, van participar a entrevistes, van ensenyar a ballar sardanes a alumnes d'un col·legi de monges catalanes a Buenos Aires, van fer un taller de sardanes en una exposició homenatge al ballarí argentí Julio Bocca i el grup de sardanes va ballar en diverses entitats catalanes i no catalanes.

També van ser part activa de l'organització de la IX Trobada Cultural de Casals Catalans del Con Sud, que es va fer a Buenos Aires l'any 2005.

Avui dia la seva filla dirigeix la Colla Sardanista del Casal, la qual fa demostracions de sardanes de punts lliures, amb la participació de la Maria Lluïsa i la col·laboració i musicalització d'en Carles.

FRANCO SERIO

Franco Serio va néixer a l'Alguer el 10 de gener del 1933.

És llicenciat en jurisprudència per la Universitat de Sàsser.

L'any 1977 començà a col·laborar amb Claudi Martí de la discogràfica EDIGSA i amb l'Associació Amics de l'Alguer van organitzar el "Primer Festival de Cançó Catalana", amb la participació, entre d'altres, de Salvador Escamilla, Ovidi Montllor, Enric Barbat i els germans la i Jordi Clua. Així s'inicià un cicle de festivals de cançó algueresa, que fomentà l'aparició de nous talents.

Franco Serio sempre hi ha participat i hi ha donat suport per mitjà de l'*Azienda Autònoma de Sojorn i Turisme de L'Alguer*, de la qual va ser nomenat director provisional el 1963.

Com a director d'aquesta *Azienda*, va presentar a l'Expocultura, feta a Barcelona (1982), la conferència sobre les "Relacions Turístiques entre Catalunya i L'Alguer".

Va col·laborar amb la Generalitat de Catalunya (Conselleria de Cultura i Direcció de Política Lingüística) en l'organització de les "Festes Populares de Cultura Pompeu Fabra" (L'Alguer, 1984).

Va jugar un paper destacat en la celebració del 80 aniversari del "Primer Congrés Internacional de la Llengua Catalana" (1986).

Com a director de l'*Azienda* va patrocinar l'estada d'un nombrós equip de *Catalunya Ràdio*, que va emetre els seus programes des de l'Alguer (1999) per al nostre país.

Va formar part de la "Comissió d'Honor de l'Eurocongrés 2000".

L'*Azienda*, dirigida per en Serio, va participar al "Saló Internacional de Turisme de Catalunya" que se celebra cada any a Barcelona i va convidar l'any 2002 a 14 participants de Lleida i Girona a les manifestacions religioses, formant part dels "Armats".

Després de tants anys, Franco Serio continua essent una de les figures més destacades de L'Alguer en la tasca de crear i mantenir lligams per impulsar el turisme i la cultura entre la *Barceloneta de Sardenya* i el Principat.

JAUME SOCIÉS I VICENS

Jaume Sociés i Vicens va néixer a Sóller, Illes Balears, el 28 de desembre del 1938, durant una de les darreres intervencions de l'aviació republicana. Els seus pares foren Jaume Sociés i Cabot i Francisca Vicens i Puig.

De molt jove ja es va interessar per la lectura, especialment del setmanari "Sóller" que, malgrat la censura, sempre portava algun escrit en català, sobretot poemes. Al mateix temps, a casa seva passaven les vetllades llegint en família les "Rondalles mallorquines" de mossèn Alcover.

Un dels seus records d'infantesa és l'exposició organitzada per "La Caixa" sobre el "Diccionari Català-Valencià-Balear" de Francesc de Borja Moll i d'Alcover, que el fa prendre consciència de la catalanitat de les Illes i dels altres Països Catalans.

El 1962 va viatjar a Bèlgica i s'establí a Brussel·les, on es posà en contacte amb els catalans i mallorquins que havien fugit de la dictadura franquista, amb els quals es reunia per a conservar la llengua catalana, amb la qual conversaven per no oblidar els seus orígens.

En aquella època es va afiliar al Casal Català, que entre els seus membres destacats comptava amb el fotògraf Joan Blanch de qui el premiat recorda que en certa ocasió Lluís Llach va comentar: - "És la única persona per qui em trauria el capell".

Més endavant el Sr. Blanch aconseguí llogar un 1r pis ben al centre de Brussel·les (rue de la Carpe) on, juntament amb els seus nous amics Amadeu i Antònia, que l'ajudaren pintant, empaperant, netejant i decorant per poder-hi instal·lar la seu del Casal. Fou el primer cop que el Casal disposà de local propi. Després, acabat el contracte de lloguer, Joan Blanch s'ocupà de cercar-ne un altre, trobant uns baixos a la comuna de Sekarbeck (rue de la Poste), que també el va ajudar a condicionar. Allà va començar a formar part del comitè com a vocal. Al retorn del Sr. Blanch a Catalunya, van haver d'abandonar el local.

Presidint el Casal la Sra. Núria J. Alemany trobarem refugi al restaurant del seu amic J. Maria Pratdepàdua, situat a la rue Haute, disposant d'un espai per les reunions.

Amb motiu del retorn a Catalunya del president Tarradellas, celebraren una gran festa en el Centre Cultural Jack Frank de la comuna de Saint Gilles, juntament amb una exposició del pintor Joan Martí amb teles al·legòriques a Catalunya.

Hi assistiren l'ambaixador i el cònsol d'Espanya i altres autoritats locals. La vetllada tingué un gran ressò, ja que en parlaren tots els mitjans.

Més tard, la Sra. Alemany aconseguí del Burguemètre de la seva comuna un local del Casal prop del seu domicili.

Durant l'època en la qual va arribar Jaume Sociés i Vicens a Brussel·les, ja hi vivien un grapat de catalans procedents de l'exili, entre ells, hi destacaven l'ex-President Josep Tarradellas, Frederic Escofet, el Príncep dels poetes, Josep Carner, Amadeu Rovira, etc., i amb tots en Jaume estava en contacte. També es trobava entre aquests catalans, el pintor Joan Martí, que es va esforçar a "catalanitzar" tots els catalans que vivien a la capital belga.

Va formar part del Consell Organitzador del Centre Josep Carner i va preparar moltes de les seixanta-sis portades de la publicació "LLIGAM", la qual ja no es publica i que en els darrers temps tirava endavant gràcies a l'esforç de la Presidenta, Mercè Roca. Ell també participava en totes les iniciatives que portava a terme el Centre Josep Carner i, en especial, quan es va decidir dedicar un monument a Josep Carner. Aquest projecte es va portar a terme per l'IPECC i, finalment, es va poder inaugurar a la Universitat Catòlica de Brussel·les el 28 de setembre del 2001, amb la presència de l'aleshores President de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol.

Després d'uns anys de distanciament amb el Casal Català, rebé una invitació pel 75 aniversari de la seva fundació i d'aleshores ençà en torna a ser membre actiu, assistint regularment als actes que s'hi celebren.

CLARA-EUGÈNIA VILLALONGA I MIRÓ

Clara-Eugènia Villalonga i Miró va néixer a Tortosa (Baix Ebre) el 31 de maig del 1962, filla de Josep M. Villalonga i Glòria Miró.

L'any 1987 se'n va anar a Alemanya, després d'haver treballat en el món de l'ensenyament en el sistema escolar de Catalunya, amb la intenció d'ampliar estudis de traducció i d'interpretació de l'alemany.

Va treballar a l'Escola d'Idiomes del Ministeri de Defensa alemany i també exercí com a guia oficial de la ciutat de Colònia.

L'any 1994 entra en el sistema educatiu alemany, i hi imparteix les assignatures de geografia i història i castellà. Fa sis anys que duu a terme un intercanvi escolar amb l' I.E.S Alexandre Satorras de Mataró, que es fonamenta en l'aspecte intercultural i la diversitat, perquè considera molt important que el seu alumnat conegui la nostra cultura i la nostra llengua.

L'any 1993, juntament amb Heike Keilhofer, es va forjar la idea de realitzar trobades amb catalans i catalanòfils de la zona de Colònia-Bonn. Aquesta idea cristal·litza l'any 1997 amb la fundació del Centre Cultural Català de Colònia.

D'aleshores ençà, comparteixen la feina de la Junta on coordinen actuacions, actes i altres esdeveniments que posin de relleu la cultura i les tradicions dels Països Catalans: escola de sardanes, concerts, vetllades literàries, exposicions, cicles de cinema, sessions comentades de documentals sobre Catalunya, celebració de la diada de Sant Jordi, etc.

Una de les prioritats més importants del Centre i de Clara-Eugènia, des de la seva fundació, ha estat la d'oferir cursos de llengua i cultura catalanes. En els primers anys, abans de poder formar un petit grup de professors, en va ser professora ella mateixa. A hores d'ara la seva tasca, paral·lelament a la de presidenta del Centre, és la de coordinar tot el que té relació amb aquests cursos, mantenir relacions amb el lectorat de català de Colònia i fer prou propaganda per obtenir nou alumnat.

Una d'aquestes accions promocionals és la de preparar un taller de llengua i cultura catalanes per oferir-lo a aquells alumnes interessats a l'institut on treballa com a professora.

El seu entusiasme garanteix una forta presència catalana a Colònia.

JOSEP M. BATISTA I ROCA (Barcelona 1895-1978), etnòleg, historiador i polític, figura senyera del nacionalisme català. Estudià Dret i Lletres a la Universitat de Barcelona i Antropologia a Oxford. Fou un dels fundadors de l'Arxiu d'Antropologia i Folklore, molt actiu en el camp de l'excursionisme i fundador dels Minyons de Muntanya (1927) i de Palestra (1930), organitzacions decisives per a la formació de l'esperit cívic i nacional de Catalunya. Anà a Londres (1938) com a Delegat de la Generalitat de Catalunya i delegat personal del President Lluís Companys en una missió important de caràcter internacional. Fou impulsor i secretari del Consell Nacional de Catalunya (1940) creat a aquella ciutat amb la presidència de Carles Pi i Sunyer. Professor a Cambridge, esmerçà primordialment el seu llarg exili, però, al servei de Catalunya: representà el PEN Català, defensà els drets del poble català a la Unesco i a altres instàncies internacionals, propulsà la creació de l'Anglo Catalan Society, presidí més endavant el Consell Nacional Català sorgit de la I Conferència Nacional Catalana celebrada a Mèxic (1953), establí les assemblees de Pau i Treva a Toluges i donà nombroses conferències arreu d'Europa, a més d'impulsar la publicació de la revista VIDA NOVA (1954). Retornat el 1976 activà encara més la seva tasca nacionalista; entre les noves iniciatives cal destacar la fundació del Cercle d'Agermanament Occitano-Català. Propugnà sempre per a la nació catalana el més clar independentisme i no deixà mai d'alertar-nos sobre la precarietat i els perills de les solucions autonòmiques.

Víctor Castells

XXI PREMIS J.M. BATISTA I ROCA 2009

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya

Obra Social "la Caixa"